

ΔΕΝ ΜΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ

21 -03 – 2013

Δεν μου αρέσουν τα θολά γυμνά και άχρωμα τοπία.
Δεν μου αρέσουν τα πεσμένα φύλλα στις αυλές,
των ποταμών ο βούρκος και των βουνών τ' αποκαΐδια,
η μόλυνση της θάλασσας, και του πλαγκτόν η γλίτσα,
η αμμουδιά με τ' αποτσίγαρα και τα λογής σκουπίδια.
Με θλίσουν τα χωριά, που μόνα αργοπεθαίνουνε,
ερείπια, χωρίς φωνές , στα άδεια στενοσόκακα,
τα άφωνα, χωρίς τρεχαλητά, κλειστά σχολεία.
Σάπια πορτοπαράθυρα και σκουριασμένες αλυσίδες
και στις γωνιές ν' ακροβατούν τα ακροκέραμα,
στης άκρες, από τα σπασμένα κεραμίδια.
Βρύσες που κάποτε ξεδίψαγαν ανθρώπους κουρασμένους,
να στέκουνε τώρα στεγνές, με θόλους ρημαγμένους.
Τα καλντερίμια που απάτητα κρύφτηκαν μεσ στ' αγκάθια
και 'γιναν πίνακες ζωγραφικής, σε μουχλιασμένους τοίχους.
Του κάμπου του πολύσπορου η ασπερμία
και του βουνού το πράσινο, μαύρο κι αποκαΐδια.
Η έρημος που έρχεται σκληρή, το λιώσιμο των πάγων,
το όζον που διαλύεται, ο αφανισμός των ζώων.
Κι' άνθρωπος μες σ' όλα αυτά κι άλλα πολλά χειρότερα,
δεν ντρέπεται και τραγουδά κι αμέριμνος, τάχα, σφυρίζει.